

Repertoriumnummer 2023/ 613
Datum van uitspraak 16-01-2023
Rolnummer 19/360/B
Pro Deo: Datum toekenning: Nummer Fiche: Duur pro deo:

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

NEDERLANDSTALIGE RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG BRUSSEL

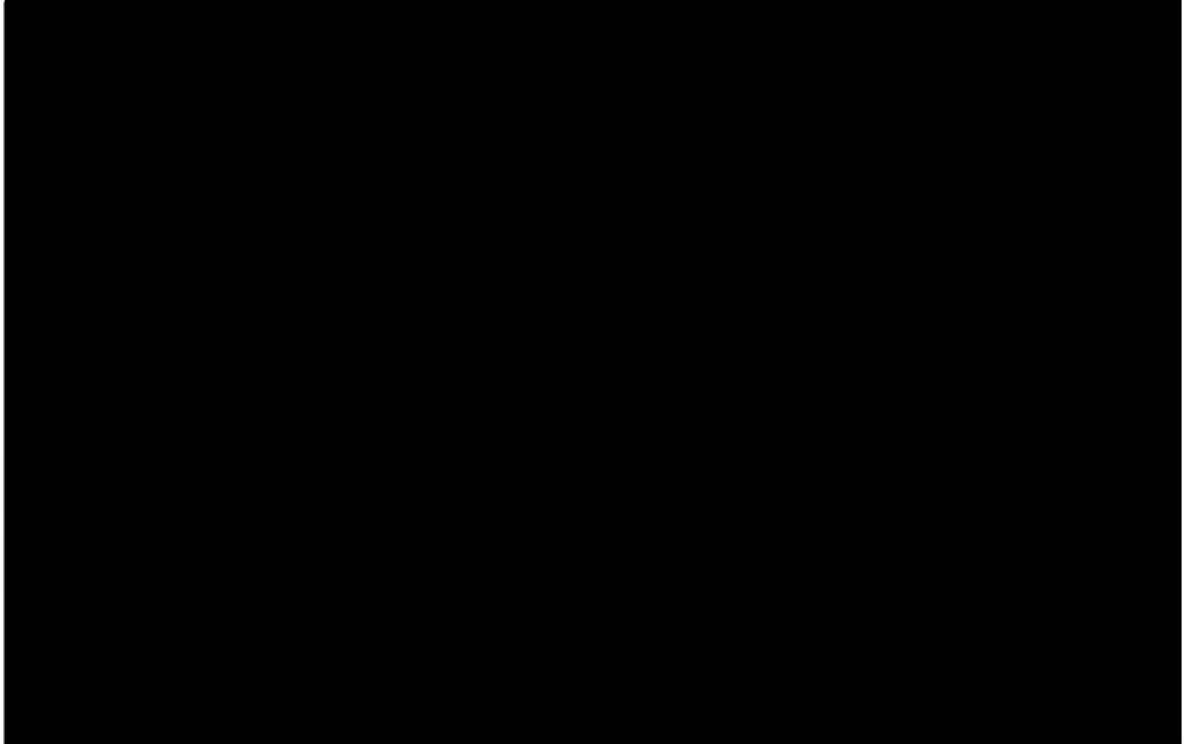
32^e KAMER
FAMILIERECHTBANK
Vonnis

VON-EVT

Geïnde bijdrage 120€

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van:

Verzoekers,
Bijgestaan door mr. Elmira Dareshoeri in de plaats van mr. Brecht De Schutter, advocaat met kantoor te 2800 Mechelen, Brusselsesteenweg 54, brecht.deschutter@hermesadvocaten.be

In deze zaak, in beraad genomen op 2 januari 2023, spreekt de rechtbank het volgende vonnis uit:

1. Procedure

De rechtbank heeft kennis genomen van onder meer de volgende procedurestukken:

- het gedinginleidende verzoekschrift tot erkenning als staatloze, ingeschreven in het register der verzoekschriften op 6 maart 2019;
- het schriftelijk advies van de heer Filip Van den Bulcke, gedelegeerd parketjurist bij het parket van de procureur des Konings te Brussel, van 24 augustus 2022.

Op de zitting in raadkamer van 2 januari 2023 hoorde de rechtbank verzoekers, bijgestaan door mr. Elmira Dareshoeri, alsook mevrouw Sofie Bollaert, substituut-procureur des Konings te Brussel, in haar mondeling advies waarop kon worden gerepliceerd.

De toepasselijke bepalingen van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werden in acht genomen.

2. Feiten en verzoek aan de rechtbank

Verzoekers vragen de rechtbank om hen te erkennen als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New York op 28 september 1954, door België goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (*BS* 10 augustus 1960).

Uit de neergelegde stukken en de informatie verschaft door het openbaar ministerie blijkt dat de heer [REDACTED] (eerste verzoeker) en mevrouw [REDACTED] (tweede verzoekster) op 29 augustus 1997 huwden te Gaza. Zij hebben vier kinderen, waarvan er twee inmiddels meerderjarig zijn. De meerderjarige kinderen treden in deze procedure (thans) op in eigen naam. De twee minderjarige kinderen worden in deze procedure vertegenwoordigd door hun ouders. Zij zijn allen geboren in de Gazastrook uit ouders van Palestijnse origine.

Eerste en tweede verzoekers kwamen samen met hun dochter [REDACTED] op 13 mei 2015 in België aan en zij vroegen meteen asiel aan. Zij legden kopie neer van de eerste bladzijde van het reisdocument van alle gezinsleden, alsook de originele bijlagen bij de identiteitskaarten van de ouders, een kopie van de geboorteaktes van de ouders en van dochter Marah, kopie van de huwelijksakte en van de UNRWA-familieregistratiekaart. Het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkende hen als vluchteling op 12 juni 2015. Nadien vroegen de andere kinderen een visum op grond van gezinshereniging aan.

3. Rechtsmacht en bevoegdheid

De vordering tot erkenning als staatloze is een vordering inzake de staat van de persoon.

Aangezien verzoekers hun gewone verblijfplaats in België hebben, zijn de Belgische rechters bevoegd om kennis te nemen van de vordering (artikel 32 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR)).

De rechtbank van eerste aanleg, meer bepaald de familierechtbank, is materieel bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen betreffende de staat van personen, met inbegrip van vorderingen betreffende de Belgische nationaliteit en met betrekking tot de erkenning van de status van staatloze (zie artikel 572*bis*, 1° Gerechtelijk Wetboek).

Aangezien verzoekers bij de neerlegging van het verzoekschrift hun woonplaats hadden te Sint-Jans-Molenbeek, is deze rechtbank territoriaal bevoegd om kennis te nemen van de vordering (artikel 632*bis* Gerechtelijk Wetboek, Ger. W.).

4. Ontvankelijkheid

Verzoekers maakten hun vordering tot erkenning als staatloze geldig aanhangig bij eenzijdig verzoekschrift, nu er geen verwerende partij is. Het verzoekschrift is regelmatig naar de vorm. De rechtbank stelt geen gronden vast op basis waarvan zij het verzoekschrift onontvankelijk zou moeten verklaren en die zij ambtshalve moet aanvoeren.

De vordering is bijgevolg ontvankelijk.

5. Beoordeling ten gronde

Op grond van artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 wordt als staatloze beschouwd: *“een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd”*.

De bewijslast rust op de verzoekers. Er wordt in redelijkheid aangenomen dat deze meer bepaald moeten bewijzen dat geen enkele staat waarmee zij op grond van geboorte, afstamming, huwelijk of enige andere reden een band vertonen, hen als onderdaan beschouwt. De rechtbank beperkt haar onderzoek bijgevolg tot die landen waarmee de kandidaat-staatlozen enige aanknopingspunten blijken te hebben.

Het Verdrag is niet van toepassing op:

- (I) personen die bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zolang zij die bescherming of bijstand genieten;
- (II) personen die door de bevoegde autoriteiten van het land waarin zij zich hebben gevestigd, beschouwd worden de rechten en verplichtingen te hebben, aan het bezit van de nationaliteit van dat land verbonden;
- (III) personen ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:
 - (a) zij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid hebben begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
 - (b) zij een ernstig, niet-politiek misdrijf hebben begaan buiten het land van hun vestiging, voordat zij tot dit land werden toegelaten;
 - (c) zij zich schuldig hebben gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Verzoekers zijn zoals gezegd allen geboren in de Gazastrook uit ouders van Palestijnse origine.

Ter zitting verduidelijkten verzoekers dat de heer [REDACTED] geboren is in de Gazastrook en gedurende vijf jaar in Libië heeft gestudeerd. Behalve tijdens zijn studieperiode heeft hij steeds in de Gazastrook gewoond, waar hij ook was tewerkgesteld. Anders dan vermeld in het verzoekschrift en het advies van het openbaar ministerie, heeft hij slechts enkele dagen in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven, dit telkens voor een training in het kader van zijn werk als technicus voor medische apparaten. Egypte was slechts een doorgangsland tijdens hun vlucht naar België.

Zij verduidelijkten ook dat mevrouw [REDACTED] in 1976 is geboren te Gaza. Haar familie woonde in Syrië maar haar moeder was naar Gaza getrokken om te bevallen en is na 30 dagen met verzoekster weergekeerd naar Syrië. In 1996 is verzoekster opnieuw uit Syrië vertrokken om zich in de Gazastrook te vestigen.

Uit de voorgelegde stukken en informatie verschaft door het openbaar ministerie blijkt dat aan de identiteit en afkomst van verzoekers niet kan worden getwijfeld.

Bijgevolg beperkt de rechtbank het onderzoek naar de eventuele staatloosheid van verzoekers tot Syrië en Palestina voor tweede verzoekster en tot Palestina voor de overige verzoekers.

Het Openbaar Ministerie (hierna OM) verleende een negatief advies voor het verzoek tot erkenning als staatloze.

Het OM trekt de Palestijnse origine van verzoekers niet in twijfel, en betwist niet dat tweede verzoekster niet de Syrische nationaliteit heeft, maar meent dat alle verzoekers de Palestijnse nationaliteit hebben en dus niet voldoen aan de criteria om als staatloze te worden erkend.

Syrië

De juridische status van Palestijnse vluchtelingen in Syrië is onder meer vastgelegd in de Wet nummer 260 van 10 juli 1957 (zie <https://www.refworld.org/pdfid/52a983124.pdf>). Artikel 1 van deze wet luidt als volgt: *"Palestinians residing in the territory of the Republic of Syria on the date of the promulgation of this Law shall be considered as Syrians by origin regarding all provisions in the Laws and Regulations in force concerning employment, work, business and military service without prejudice to their original nationality."* (vrije vertaling: *"Palestijnen die verblijven op het grondgebied van de Republiek Syrië op datum van de publicatie van deze wet zullen worden beschouwd als Syriërs van origine met betrekking tot alle bepalingen van de Wetten en Reglementering inzake werkgelegenheid, werk, handel en militaire dienstplicht zonder afbreuk te doen aan hun oorspronkelijke nationaliteit."*).

De Syrische overheid staat de naturalisatie van Palestijnse vluchtelingen dan ook niet toe om geen afbreuk te doen aan hun oorspronkelijke nationaliteit, ook al voldoen zij aan de

voorwaarden om een verzoek tot naturalisatie in te dienen op grond van de Syrische Nationaliteitswet nummer 276 van 1969 (zie Khalil, Asem. 2009. *Palestinian Refugees in Arab States: A Rights-Based Approach*, European University Institute, Robert Schuman Centre for Advanced Studies, p. 27; Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *Syria: The legal rights and obligations of a Palestinian who has been issued a Syrian travel document, including whether they must report for military service; whether the rights and obligations apply to Palestinians that have resided outside of the country for the majority of their life and only visited it briefly* (2009-November 2013), 22 November 2013, SYR104658.E, beschikbaar op www.refworld.org/docid/532024234.html).

Aldus is het volgens de wetgeving van Syrië niet mogelijk voor een Palestijnse om tot Syrische te naturaliseren.

De rechtbank stelt bijgevolg vast dat de staat Syrië krachtens zijn wetgeving tweede verzoekster niet als onderdaan beschouwt.

Palestina

In de eerste plaats is het OM van mening dat Palestina voldoet aan de criteria waaraan een "staat" moet voldoen volgens het internationaal (gewoonte)recht, met name:

1. een permanente bevolking, met name de Palestijnse bevolking;
2. een afgebakend grondgebied, met name de Gazastrook en de Westelijke Jordaanoever;
3. een overheid/regering, met name de Palestijnse Autoriteit;
4. het vermogen om relaties aan te gaan met andere Staten, wat zich onder meer uit in het feit dat de PA een diplomatieke vertegenwoordiging heeft in ongeveer 90 landen, dat Palestina door de VN in 2012 werd erkend als 'waarnemende staat niet-lid van de VN' en al internationale akkoorden heeft afgesloten en er een Palestijnse delegatie is in België, Luxemburg en bij de Europese Unie.

Volgens het OM is het politieke bestaan van een staat niet afhankelijk van de erkenning door andere Staten en doet het feit dat een aantal Westerse landen, zoals België, Palestina nog niet als staat hebben erkend, dus geen afbreuk aan het feit dat Palestina wel degelijk een staat is.

Vervolgens haalt het OM aan dat er Palestijnse nationaliteitswetgeving bestaat, met name het Palestijns Nationaal Charter, door de PLO afgekondigd in 1964. Volgens dit Charter (artikel 5) zijn Palestijnen de Arabieren die tot 1947 in Palestina verbleven, ongeacht of ze eruit verdreven werden of er zijn gebleven. Iedereen geboren na deze datum als kind van een Palestijnse vader, is Palestijn, ongeacht of hij geboren is in Palestina of erbuiten.

Het OM verwijst verder nog naar het arrest van het hof van beroep te Brussel van 5 juni 2018, waarin enerzijds werd geoordeeld dat Palestina *hic et nunc* als een Staat moet worden beschouwd en anderzijds dat de definitie van staatloosheid in artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 ("*een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd*") geenszins vereist dat er een wetgeving moet

bestaan die gedetailleerd regelt op welke manier de nationaliteit van de Staat kan worden verworven of verloren, maar dat *“het volstaat dat de betrokken Staat op grond waarvan het rechtstelsel dat in die Staat voorhanden is, de betrokken persoon als diens onderdaan beschouwt”*, en dat de verzoekers in die procedure er niet in slaagde aan te tonen dat hij door de Staat Palestina, krachtens de aldaar geldende regels, niet als onderdaan wordt beschouwd.

De rechtbank wijst erop dat in de (Nederlandstalige en Franstalige) rechtspraak – net zoals in bijv. Duitsland, Nederland, Frankrijk, enz. – tot voor enkele jaren geen of weinig betwisting bestond over het feit dat Palestijnen moeten worden beschouwd als staatlozen in de zin van artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954, op basis van de overweging dat Palestina niet kan worden beschouwd als een Staat, zowel met toepassing van de zogeheten *“declaratieve theorie”* (volgens dewelke een Staat kan bestaan, ook zonder erkenning door de internationale gemeenschap), als met toepassing van de *“constitutieve theorie”* (volgens dewelke de voorafgaande erkenning van de internationale gemeenschap noodzakelijk is opdat een Staat zou kunnen bestaan) en bij gebrek aan Palestijnse nationaliteitswetgeving.

Zo ook oordeelde het hof van beroep te Gent in meerdere arresten, onder meer van 10 maart 2016 en 19 mei 2016 dat, hoewel men in internationaal recht veelal teruggrijpt naar de voorwaarden (in artikel 1) van de Conventie van Montevideo van 1933 die moeten zijn vervuld om van een soevereine staat te kunnen spreken en zelfs als zou worden aanvaard dat, ondanks de beperkingen door de nog steeds aanwezige Israëliëse controle/bezetting, de vier voormelde voorwaarden voor Palestina volkomen zijn vervuld, de erkenning door de internationale gemeenschap doorslaggevend blijft. Het Hof beschouwde het als *“een pijnpunt”* dat een significant aantal staten Palestina nog niet officieel heeft erkend, hoewel strikt gezien het politieke bestaan van een staat niet gelijk staat met de erkenning door andere staten (artikel 3 van de Conventie van Montevideo).

Deze laatste motivering werd tegenstrijdig bevonden door het Hof van Cassatie in een arrest van 23 januari 2017 (te raadplegen op Tijdschrift@ipr.be 2017, afl. 1, 19: *“Het arrest dat enerzijds oordeelt dat het beantwoorden van de vraag of Palestina een Staat is, dient te gebeuren volgens de principes van de Montevideo Conventie die deel uitmaken van het internationaal gewoonterecht en anderzijds dat de erkenning door andere Staten determinerend is terwijl het vaststelt dat de Montevideo Conventie deze voorwaarde niet stelt, is tegenstrijdig gemotiveerd.”*). Het Hof van Cassatie gaf in dit arrest echter geenszins aan dat de *“declaratieve theorie”* moet worden verkozen boven de *“constitutieve theorie”*. Uit het arrest volgt enkel dat wanneer de rechter de declaratieve theorie (criteria van de Conventie van Montevideo) toepast en oordeelt dat de vier voorwaarden vervuld zijn, hij het bestaan van de Staat niet kan afwijzen om reden dat de erkenning door andere Staten niet voorhanden is. Het Hof van Cassatie verwees de zaak naar het hof van beroep te Brussel, dat in die zaak vervolgens het voormelde arrest van 5 juni 2018 uitsprak.

De motivering van het hof van beroep te Brussel is gelijkaardig aan deze die het hof van beroep te Gent hanteerde in onder meer een arrest van 20 april 2017 (dus in de periode na het arrest van het Hof van Cassatie van 23 januari 2017), waarin het hof de declaratieve theorie toepaste om te beoordelen of Palestina een Staat is, oordeelde dat de vereiste

criteria in het geval van Palestina aanwezig waren en dat het feit dat een significant aantal Staten, waaronder België, Palestina niet als Staat erkennen, daarbij “geen pijnpunt” kan zijn.

De rechtbank stelt vast dat in het internationale recht meestal wordt teruggegrepen naar de criteria van artikel 1 van de Conventie van Montevideo, die ook beschouwd worden als internationaal gewoonterecht, om een Staat als persoon van internationaal recht te definiëren. Deze conventie bepaalt inderdaad ook dat het politieke bestaan van een staat onafhankelijk is van de erkenning door andere staten (artikel 3).

Het Hof van Cassatie heeft dit onder meer ook vastgesteld in een arrest van 18 februari 2019 (te raadplegen op www.cass.be):

“Krachtens het internationaal recht zoals dit onder meer is neergelegd in artikel 1 van het Verdrag van Montevideo (Montevideo Convention on the Rights and Duties of States) van 26 december 1933, is er sprake van een Staat wanneer de volgende elementen aanwezig zijn: een bevolking, een welbepaald grondgebied en een regering die daadwerkelijk en effectief gezag uitoefent en de bekwaamheid heeft betrekkingen met andere Staten te onderhouden. De totstandkoming van een Staat is, in beginsel, niet afhankelijk van zijn erkenning door andere Staten”.

In een arrest van 24 januari 2022, gewezen op een voorziening tegen een arrest van het hof van beroep te Brussel van 5 februari 2019, oordeelde het Hof van Cassatie dat de appelrechters hun beslissing naar recht hadden verantwoord (meer bepaald dat de door eisers in cassatie aangevoerde tegenstrijdige motivering niet voorhanden was), door te oordelen dat Palestina voldoet aan de criteria van de Conventie van Montevideo en meer bepaald dat Palestina beschikt over een regering die het gezag uitoefent over het grondgebied en dat de beperkingen aan de uitoefening van de soevereiniteit van het Palestijns staatsgezag en het feit dat een gedeelte van het grondgebied gecontroleerd wordt door een andere staat, daaraan niet afdingen.

Uit de internationale praktijk is gebleken dat de criteria van de Conventie van Montevideo niet steeds worden beschouwd als voldoende en noodzakelijke voorwaarden en dat zij dus moeten worden gerelativeerd¹: er zijn entiteiten die niet geheel aan de criteria voldeden en die toch als staat werden erkend² en er zijn entiteiten die wel aan de criteria voldoen en die toch niet als staat worden erkend³. Bijgevolg worden voormelde (Montevideo) criteria soms afgewogen tegen andere belangen en waarden van de internationale gemeenschap en aangevuld met andere criteria, zoals:

- de vereiste dat de betrokken “politieke gemeenschap” zelf de status van “staat” moet claimen (cfr. Taiwan);

¹ zie ook: W. Werner, Hoofdstuk 6, De Staat in Handboek Internationaal recht, te raadplegen op <http://www.asser.nl/media/1582/h-6-de-staat-wouter-werner.pdf>.

² bijv. Bosnië- Herzegovina werd door de statengemeenschap erkend en als staat toegelaten door de VN op het moment dat grote delen van het grondgebied nog niet onder effectieve controle van de regering waren; bijv. bij de dekolonisatie in Afrika werden er entiteiten al als Staat beschouwd en toegelaten tot de VN, hoewel ze nog geen effectieve controle over het territorium hadden.

³ bijv. Taiwan, dat zelf ook niet als aparte staat wil worden erkend; de regering claimt de vertegenwoordiger van China te zijn; bijv. de onafhankelijkheidsverklaring van Zuid-Rhodesië in 1965, die niet internationaal werd erkend omdat die volgens de internationale gemeenschap uitging van een “racistische minderheid”.

- het recht op zelfbeschikking (cfr. dekolonisatie);
- het criterium van democratie en respect voor mensenrechten en minderheidsrechten⁴.

Wat Palestina betreft, is het inderdaad zo dat de internationale gemeenschap de voorbije decennia de zogeheten "tweestaten-oplossing" naar voor heeft geschoven voor het "Israëliisch-Palestijnse conflict" (cfr. VN resolutie 1379 van 2002 en VN resolutie 1515 van 2003). De meeste staten achten het mogelijk en wenselijk dat Israël en Palestina als twee soevereine staten vreedzaam naast elkaar bestaan. Het is ook om die reden dat heel wat staten (momenteel 137) "Palestina" en zijn zelfbeschikkingsrecht erkennen, daar waar Israël al veel langer als staat wordt erkend.

De rechtbank is van oordeel dat er bij Palestina zeker kan worden gesproken van een "staat in wording", maar dat in vraag kan worden gesteld of er wel een regering voorhanden is *die op voldoende onafhankelijke en effectieve wijze overheidsgezag uitoefent* over haar bevolking en op haar territorium.

De Palestijnse Autoriteit heeft gedurende de voorbije jaren ook de *daadwerkelijke* (weliswaar juridisch beperkte) controle meer en meer verloren, door het conflict tussen de politieke fracties Hamas en Fatah (deze laatste levert momenteel de president van de PA, Mahmoud Abbas, hoewel betwist door Hamas). Sinds 2007 heeft Hamas de "controle" over de Gazastrook overgenomen en is de "controle" van Fatah, en dus van de Palestijnse Autoriteit, beperkt tot de Westelijke Jordaanoever. In de beide gebieden ontstonden eigen administratieve en gerechtelijke instellingen. Dit holde de eenheid van een toekomstige Palestijnse "soevereine" Staat alleen maar verder uit. Noch Hamas, noch de Palestijnse Autoriteit zijn geneigd om afzonderlijk de onafhankelijkheid uit te roepen, omdat zij beide enkel een "derde" staat willen uitroepen die het ganse door Israël geannexeerde gebied omvat, dus met inbegrip van onder meer Oost-Jeruzalem en de gebieden met Joodse nederzettingen.

Wat er ook van zij, zelfs indien men zou vaststellen dat Palestina hier en nu als Staat moet worden beschouwd, dan nog is de tweede voorwaarde van de definitie vervat in artikel 1.1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954, echter niet vervuld, met name dat de betrokkene door Palestina *"krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd"*.

Uit deze definitie blijkt dat het loutere bestaan van een Staat nog niet betekent dat er ook daadwerkelijk een nationaliteit bestaat. Staatloosheid is het gebrek aan nationaliteit; nationaliteit is de *wettelijke* band tussen een individu en een staat en impliceert volwaardig lidmaatschap van een maatschappij. Nationaliteit mag niet worden verward met een "nationale identiteit" ("wij-gevoel"), die niet gebonden is aan grenzen.

Terecht haalt het Openbaar Ministerie aan dat ten gevolge van de Palestijnse conferentie, waarbij de PLO (Palestijnse Bevrijdingsorganisatie) werd opgericht, er een Palestijns

⁴ zo ook vaardigden de EG-lidstaten in 1991 bij het ontstaan van nieuwe staten na het uiteenvallen van ex-Joegoslavië en de voormalige USSR richtlijnen uit waaraan zij moesten voldoen om te worden erkend, zoals respect voor mensenrechten, rechten van minderheden en democratische beginselen enz. ("Declaration on the Recognition of New States in Eastern Europe and the Soviet Union (16 December 1991), vrij vertaald als: "Verklaring over de erkenning van nieuwe staten in Oost-Europa en de Sovjet-Unie").

Nationaal Charter werd uitgevaardigd (in 1964, geamendeerd in 1968 en 1996). Hierin kan echter geen definitie van Palestijns burgerschap (in de zin van "onderdaan") worden gelezen, aangezien het Charter slechts een definitie geeft van "het Palestijnse volk", waar ter wereld dit zich ook bevindt (het uiteindelijke ideaal, met een recht op terugkeer voor alle Palestijnen).

Daar waar volgens het UNHCR het begrip wetgeving niet alleen als de wet in strikte zin moet worden begrepen, maar ook ministeriële decreten, reglementen, ordonnanties, rechtspraak (in landen met precedentenrechtspraak) of, in voorkomend geval, de gewoonterechtelijke praktijk, moet wel met voldoende zekerheid kunnen worden vastgesteld dat er dergelijke "wetgeving in ruime zin" voorhanden is.

De Palestijnse Autoriteit, die volgens het OM over staatsgezag beschikt, noch de PLO heeft – los van de vraag of de PA dan wel de PLO daartoe bevoegd is – op heden nationaliteitswetgeving uitgevaardigd, mede omwille van het feit dat "de Palestijnse Staat", zoals de politieke fracties die willen creëren, in de huidige context nog niet bestaat (omwille van de Israëliëse bezetting/annexatie en omwille van de onderlinge, interne discussies) en men verdere problemen dienaangaande wil vermijden⁵.

Ook uit het loutere feit dat de Palestijnse Autoriteit identiteitskaarten of andere documenten aflevert, kan geenszins het bestaan van *Palestijnse nationaliteitswetgeving* worden afgeleid, ook niet als "gewoonterechtelijke praktijk". Bovendien blijkt niet dat gewoonterechtelijke praktijk een gebruikelijke en aanvaarde bron van materieel recht is in "Palestina", en al zeker niet dat "Palestina" op dergelijke wijze nationaliteitswetgeving zou hebben willen uitvaardigen.

Hoewel bepaalde Palestijnen wel beschikken over een Palestijns identiteitsdocument en een Palestijns reisdocument, bezitten zij noch de Israëliëse, noch de Palestijnse nationaliteit. In dit verband kan worden verwezen naar de stelling van CARIM, het Consortium voor Toegepast Onderzoek naar Internationale Migratie, dat er slechts een potentiële, toekomstige link is tussen de toekenning van de Palestijnse identiteitskaart en de Palestijnse nationaliteit, dus van zodra dergelijke nationaliteitswetgeving voorhanden zal zijn. CARIM wijst ook op de uitdaging die er voor de Palestijnse wetgever zal zijn om de voorwaarden te bepalen op basis waarvan ook andere Palestijnen, die niet over dergelijke identiteitsdocumenten beschikken, onder de nog uit te vaardigen nationaliteitswetgeving zullen vallen (zie stuk 2 van het openbaar ministerie, zijnde de informatie verschaft door het documentatiecentrum 'CEDOCA' van het CGVS).

De rechtbank is bijgevolg van oordeel dat verzoekers op basis van de beschikbare gegevens afdoende aantonen dat zij door geen enkel land waarmee zij enige band hebben, als onderdaan worden beschouwd. Zij hebben evenmin de Belgische nationaliteit.

⁵ zie ook A. Khalil, "Palestinian Nationality and Citizenship, Current Challenges and Future Perspectives", CARIM Research Reports 2007/07, European University Institute Robert Schuman Centre for Advanced Studies (vrij vertaald als: "Palestijnse nationaliteit en burgerschap, huidige uitdagingen en toekomstige perspectieven", CARIM Onderzoeksverslag 2007/07).

Verzoekers blijken ook niet te vallen onder de toepassing van de hoger vermelde uitsluitingsgronden van artikel 1.2 (i), (ii) en (iii) van het Verdrag van New York van 28 september 1954.

Verzoekers maken bijgevolg terecht aanspraak op het statuut van staatloze. Hun vordering is gegrond.

6. Beslissing van de rechtbank

De rechtbank doet uitspraak in eerste aanleg en op eenzijdig verzoekschrift,

Verklaart de vordering van verzoekers ontvankelijk en gegrond,

Erkent als staatloze in de zin van artikel 1, eerste lid van het Verdrag van New York van 28 september 1954, goedgekeurd bij Wet van 12 mei 1960:

Legt de procedurekosten ten laste van eerste, tweede, vijfde en zesde verzoekers en veroordeelt hen bijgevolg om 165 euro rolrechten te betalen aan de Belgische Staat, hetzij elk 41,25 euro, te innen door de FOD Financiën, alsook 120 euro bijdrage begrotingsfonds juridische tweedelijnsbijstand (al geïnd).

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de 32ste kamer van de familierechtbank, van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel,
op 16-01-2023

waar aanwezig waren en zitting namen:
MEVROUW K. VERELST: familierechter,
MEVROUW A. DE COOMAN: griffier.

DE COOMAN

VERELST